

(המשך מעמוד 19)

לקחתי פעם ראשונה הרואין. פה באמת כבר לא הרגשתי כלום. זה היה כאילו הרגליף שלי, הרגשתי כאילו נולדתי בשביל הסם הזה הרגשתי על א כיפיתפאק.

על א כיפיתפאק?

אז הסנפתי. **איך ההרואין הגיע אליך, באופן אישי?**

זה נמכר או במחירים מצחיקים. עד אז אנשים השתמשו באופיום. כל אחד יכול היה להרשות לעצמו את הלבן.

ידעת מה זה הרואין?

ידעתי, אבל אף פעם לא ראיתי. ואז מישהו הביא חבר טוב, שלקחני יחד סמים אחרים. ההרואין היה חידוש אופנתי. גם מבחינת הטיפקור המיני, זה נתן לי להרגיש נהדר, נפתרו לי כל הבעיות.

ובד בבד עם ההרואין המושכת בחיים רגילים. עבדת בעסק של אבא, אפילו התחתנת.

כל החברים שלי, שלא היו בסמים, התחננו. רציתי גם אני להתחנן. הכרתי בחורה נחמדה, יפה, החלטתי להתחנן איתה.

החברה אמרו אז שבגלל זה שאתה בא מבית טוב, למרות שאתה נרקומן, היה חשוב לך להתחנן עם בחורה מבית טוב. אמרו שלא הית מתחנן עם סתם בחורה.

לא, זה היה לגמרי במיקרה שהיא היתה מבית טוב. היא לא היתה ככלל בסמים. פה ושם שתתה

אף אחד לא הבין שאני לכוד בהרואין, וכל חיי וכל מה שעשיתי, עשיתי רק בשביל להשיג עוד סמים, בשביל זה הייתי חי. חיי לא היו מנוהלים עליידי, הסמים ניהלו את חיי. ובטעות נפלתי על אבא כזה טוב, שאימץ אותי כבן. לא הספקתי להגיד מה אני מבקש, וכבר הציב לי שלוש אלטרנטיבות. הוא היה מעמיד אותי במצב כל כך נוח, שהיה לי קשה להחליט. הוא נתן מעל ומעבר. היום מציק לי מה שעשיתי לו.

הדבר הראשון אחרי שחזרתי מארצות-הברית, היה ללכת ולהתנצל בפניו על היחס וההתנהגות שלי בסוף הנישואין. הסברתי לו שזה לא הייתי אני, זה היה הגוף שלי, אבל לא אני. אלה היו הסמים שהניעו אותי. הלכתי לבקש ממנו סליחה. אני לא יודע אם אפשר לסלוח לי על מה שעשיתי לו. כשאני פוגש אותו לפעמים בחיוב, קשה לי להכיר לאיש הטוב הזה בעיניים.

מה עשית לך?

לא טוב לכתוב על זה, אבל את יודעת? אם אנחנו הולכים על כל הקופה, נלך על כל הקופה: הוא עזר לי מכחינה כספית ואני הייתי לוקח את הכסף וקונה סמים. רוגמה: הייתי אומר לו — תשמע, אני רוצה להשקיע באיזה עסק, וזקוק לכך וכך מוזמנים. הוא היה נותן בלי בעיות, ואני הייתי מופצץ את הכסף על הסמים.

ואשתך ידעה?

לא. אבל לאט-לאט, כשהתגלה לה, היא לא רצתה לחיות איתי.

מתי חלה ההידרדרות הגרולה שלך?

נרקומאן מזריק

הזריקות הן סוף הדרך!

רצינו ילדים, ובגלל זה שהשתמשתי בסמים, התגלה כבדיקות שהורע שלי חלש. היה ברור לי שאני צריך להפסיק, הלכתי לרייטר. היה לי קשה אבל הצלחתי להיגמל זמנית. ואז אשתי נכנסה להריון, אבל אלוהים רצה וקיבלה אדמת. ואז אחרי האסון, הרגשתי שאם אני לא אחליף מקום, אין לי סיכוי להפסיק עם הסמים.

נפרדתי מאשתי והחלטתי לנסוע לארצות-הברית. אבל הפרידה היתה קשה לי. כשהיא התחילה לצאת עם אחרים, תפסתי שגיעון. הייתי מתעלל בה ומתנהג לא יפה — לא איתה ולא עם הוריה. הייתי משוגע על כל הראש. החלטתי שרק הנסיעה לארצות-הברית תפתור את הבעיה. לא הייתי מודע לכך שברית עם כרטיס-הטיסה יטע איתי גם המחלה.

הגעתי לסן-פרנסיסקו ועברתי תקופת-גמילה, אבל התמכרותי לאלכוהול. התחלתי לשתות בצורה לא ריאלי. לא הייתי שתיין של כוסית, הייתי שותה עד שנפול.

מסך-פרנסיסקו נסעתי לניו-יורק, פגשתי חברים ישראלים שעסקו בהברחת-סמים. הם הזמינו אותי אליהם הביתה. הייתי בדילמה, אבל אמרתי לעצמי: שטויות, מה תזיק פעם אחת, אתה רחי חזק ויש לך נסיון בלהיגמל, אתה יודע איך לעשות את זה. לא הבנתי שאני בראים מכור. הגעתי לרירה, הייתי בדילמה: כן, לא, כן, לא. לא אמרתי לעצמי: מה יקרה? אקח פעם אחת. והפעם הוה האחת עלתה לי כשימוש רצוף של שלוש שנים.

ואז מה?

באמריקה לא מסנפים, באמריקה יש מוזיקים. התחננתי עם בחורה אמריקאית, ובעזרת חברים הגעתי למורק. היא התחילה להזריק איתי ביחד. נכנסתי לסחרור, שלא היתה דרך לצאת ממנו. חייתי בהרגשה שאין לי תקווה.

אכלתי אותה. לא ראיתי חיים בלי הסטוול, ולא ראיתי שאפשר להמשיך ולחיות בסוף.

עיריין היית במצב כלכלי איתן?

איפה: הסכומים שהוצאתי על הסמים אכלו כל חלקה טובה. הידרור עם המורק הוא מהיר.

לא סחרת מזריקות?

את יודעת שז"ש פחד ממחטים. בחיים שלו, כשהיה ילד, לא היה מוכן לקבל זריקה, וגם כשהיה מבוגר פחד מזריקות. אבל הוא מת מזריקות.

את מדברת על שלב של פחד. שהגעתי אליו לא ביום אחד. לפחד מזריקות? הכל התמוטט, כל החומות התמוטטו, המוסר, המצפון, הבריאות — הכל התמוטט. אז מה זה להזריק?

מדוע כשאתה מזריק אתה מסינדרר מהר יותר מאשר כשאתה מסניקה?

בגלל הכמויות. כשאת מזריקה, את צורכת יותר סמים, כי את מזריקה ישר לזריר. באף יש סינון ררך השערות, הסם צריך להיספג והליכלוך לא נכנס. כשאת מזריקה לזריר, הסם מגיע ישר לרם, ויחד עם הסטוול נכנסת גם הסינופת. בגלל זה כליכך הרבה ממים מזריקות.

ואז, כשאתה חלת להזריק, נגמר לך משהו אביה-הבספ?

מחשבות הכסף שהייתי זקוק להן היו גבוהות מההכנסות, ונאלצתי לעשות כל מיני רמאויות, כמו לגנוב ולמכור סחורה גנובה.

ומה עם העסק שהיה לך?

עובדתי את העסק, קניתי מוניט, ונאלצתי למכור אותה. עבדתי כחאפר. עשיתי המון כסף, וכל הכסף הלך לסמים.

לקחתי סמים כדי להיות ער, והייתי ער בשביל לעבוד ולקנות סמים. זה היה מעגל שלא יכולתי לעצור. הפיתרון היחיד שנראה לי היה למות. לא ראיתי דרך אחרת לצאת מזה. לא ראיתי אף אחד שיצא מזה. כל זריקה שלקחתי, קיוויתי שתהיה הזריקה האחרונה, זו שתהרוג אותי.

סחרת?

בטח פחרתי, אחרת הייתי מת מומן? עליתי יום אחר לגג ואמרתי לעצמי: יאללה, קפוי! אבל פחרתי אמרתי לעצמי: אני אמות בדרך הקלה, אני אוריק לעצמי ואמות.

אמרת לי קודם שהתחלת להירדרר ממש. למה היתה הכוונה?

אני יכול להישפט על הדברים האלה. הייתי שודר נוסעים במוניות. השתרלתי לקחת שיכורים. כרגע שהם היו נרדמים במונית, הייתי שודר אותם. הייתי גונב מוניות מאנשים, שוכר ולא משלם. אין תחנת מוניות בניו-יורק, שאני לא חייב לה כסף.

מה גרם לך להפסיק?

קיבלתי כמה אותות מהשמים שמשוהו לא בסדר. במשך תקופה של חודש הייתי מעורב בארבע תאונות קטלניות, מכוניות שנהגתי בהן נהרסו, פצעתי שלושה אנשים. אני באמת יכול להגיד שהיכרתי את ניו-יורק בעיניים עצומות. יום אחד מצאו אצלי מורק ועצרו אותי. הייתי בטוח שאני נשאר כמה ימים במעצר. בעשרים רקות שהשוטר הלך למחשב, תפס אותי כזה פחד שאני אחיה בלי סמים. הפחד היה כליכך גדול, שהחלטתי, איך שאני יוצא אני חייב לעשות משהו.

לא חלית בצדבה?

השתמשתי כמורקים נקיים. הייתי נרקומן אלגנטי — תמיד נקי ומסודר. ראיתי את הלא מסודר ואמרתי: אני לא כמורם, הם ואני זה לא

”אף אחד לא הבין שאני לכוד בהרואין, וכל חיי וכל מה שאני עושה זה רק בשביל להשיג עוד סם. הסמים ניהלו את חיי”

אותו הדבר. הם בלי בית ולי יש רירה. אבל יום אחר גם אני הגעתי למצב שלהם. גם אני הגעתי למצב שלא היה לי בית ולא היה לי איפה לגור. עזובתי את אשתי ואתי במונית. כבר לא נשאר לי כלום בחיים.

המישפחה שלך לא ידעה מה קורה לך?

ההורים צילצלו כל הזמן, אבל הכחשתי, גם לעצמי, עד לשלב שלא היתה לי ברירה. כסף לסמים לא היה לי, כוח לשרוד לא היה לי, ואז היפנו אותי, למולי, לאגודת נרקומנים אנונימיים.

מה קרה באגודת נרקומנים אנונימיים?

באתי לשם. בפגישה הראשונה היו חמישים איש. לא האמנתי שהם נקיים, כי היה לי נוח להאמין שאין תיקוה לנרקומנים. היו שם אנשים שלמרות שבאו מארץ שונה מוז שלי, ודיברו שפה שונה, והיה להם רקע שונה — סבלו מאותה בעיה שאני סבלתי ממנה. הזדהיתי איתם. פיתאום, היה קשה לי להבין מה קורה. הם

”בקבוצה שמעתי סיפורים של אנשים שדיברו בשיא הכנות, ושעשו דברים יחד גרועים מהדברים שאני עשיתי, והבנתי שאני לא מיפלצת איזמה ואני לא לבד”

הציעו לי להמשיך ולבוא, כי עובדה: הם מצליחים להישאר נקיים. בלי הרבה תיקוה החלטתי לבוא. לא היה לי מה להפסיד, לא היתה לי ברירה, ולמות פחרתי.

המשכתי לבוא, וכנראה שהקבוצה הזו, שהזדהיתי איתה, עשתה לי משהו. כל הזמן חייתי עם עצמי, לא גיליתי לאף אחד את המצוקה שאני שרוי בה. פיתאום ראיתי שיש עוד אנשים במצוקה, והם לא ביקשו שום דבר. שמעתי סיפורים של אנשים שדיברו בשיא הכנות ועשו דברים שעשיתי אני, וגם דברים יותר גרועים.

פיתאום הבנתי שאני לא מיפלצת איזמה, שאני לא לבד. התחלתי להרגיש שאולי יש תיקוה, וראיתי אור. ידעתי שאם אצמד לאנשים האלה, אולי אצליח.

קינאתי בהם. לא האמנתי שאצליח להינתק מדברים שאני אוהב. ואני אהבתי את הסמים, ויתרתי בשבילם על אשה, רכוש, חיים טובים. שלושה שבועות באתי כמעט כל יום — כהתחלה מסטוול, ולא האמנתי שהאחרים לא מסטוולים. לאט-לאט התחלתי להאמין, לא אמרו לי מה לעשות. רק נתנו עצות, וזה נגע לליבי.

הרגשת אהוות-נרקומנים?

כן, ועוד נגיע לזה. עם התיקוה שקיבלתי, הייתי מוכן לעשות עוד צעד — להיגמל. לבר לא יכולתי, אז נכנסתי לבית-חולים למחלקה המטפלת רק בנרקוטיקה. המטפלים במחלקה הם נרקומנים לשעבר שהיום הם נקיים.

מה היה הטיפול שקיבלת?

גמילה בצורה קצרה ויעילה על-ידי תרופות. הגמילה הפיסית היתה קצרה, לקחה חמישה ימים. אחר-כך החלה הגמילה הנפשית.

את נמצאת 16 יום במחלקה סגורה, בלי ביקורים. כל יום יש שיחה קבוצתית, כל אחד מספר את סיפור-חיייו. המטפלים מכירים את הטיפול על גופם, ומחזירים לך את המודעות של להיגמל, וכך, במיסגרת של נרקומנים לשעבר, הצלחתי סוף-סוף להיות מודע לבעיות שלי. להבין דברים שאף רופא לא הצליח להסביר לי קודם. אחרי 20 יום הייתי נקי, עם מודעות לגבי חוסר-האונים שלי מול הסמים.

וזרת הביתה?

כן. הייתי שוב לבד, והתחלתי לחפש את החברים הישנים שלי, כי רציתי להתחלק עם מישהו כמה שעובר עליי. אבל החברים הישנים שלי התחילו להשפיע עליי לחזור לסמים. עזוב אותך, כוא תיקח קצת מפעם לפעם. ולאט-לאט כמעט ונגררת.

למה?

כי הייתי לבד והאנרגיה הקבוצתית זה משהו אגדה, תראי, עכשיו, אחרי שאני כאן בארץ, בקבוצה, לא יודע איך אני נשאר נקי.

אבל כואי נחזור לתקופה שחזרתי לארץ, פיתאום, כל הרצון שלי התמוטט, נחלש. התחלתי לעשן מפעם לפעם, לשתות מפעם לפעם, אבל לא נכנעתי ממש, למרות ששכחתי איפה הייתי ומאיפה באתי, עד שלמולי באה מ' לארץ והיא עברה אותו התהליך, ופיתאום התחלנו לדבר וחזרה לי המוטיבציה. והתחלנו לדבר ולחזק אחד את השניה.

מ' ממש הצילה אותי. הייתי זקוק לה, הייתי זקוק לעוד מישהו שעבר את אותו התהליך בקבוצה האמריקאית של נרקומנים אנונימיים (המשך בעמוד 28)